כפר גו (המני) דברים ול) ויהרחו,

ט פי׳ דהגמרא פריך לר״א מלד סברא זו. ל״ק,

תורה אור השלם

אָם כָּשֶׂב הוּא מִקְרִיב אֶת קַרבָּנוֹ וְהִקְרִיב אֹתוֹ לִפְנֵי יְיָ:

ויקרא גז

2. אם על תודה יְקריבְנוּ
וְתִקְרִיב על זְבָּח הַתוּדָה חַלּוֹת
מצות בְּלוּלת בַּשְׁמֵן וְרְקִיקִי
מצות מְשָׁהִים בַּשְׁמֵן וְרְקִיקִי
מָצות מְשָׁהִים בַּשְׁמֵן וְסְלֶת
מֶרְבָּת חַלֹת בְּלוּלת בַּשְׁמֵן:

מ א מיי׳ פי״ד מהלכות מעה״ה

הלכה יגי

הלכה א וכאידן מ״ד: הלכה א וכאידן מ״ד: א ג ד מיי' פי"ב מהל' פסה״מ"

הלכה ט:

יב ה מיי׳ פ"ג מהל' ממורה הלכה א:

הככה ח: ו מיי פ"ד שם הל' ה: ז מיי שם ופ"ד מהל' פסה"מ הלכה יו:

שו ח מיי׳ פ״ד מהל׳ ממורה

הלכה ד:

מוסף רש"י

מהו אומר יקריבנו. הוי ליה

כוחו אוכזר יקריבנו. טר פיט יקריבנו קרא יתירא הוא, דמלי למכתב על תודה והקריב על זבח

המולה כו' (מנחות עט: מכת"י).

ת"ל תודה יקריב. המודה יקריב

ת"ה תורה יקריב. הסודהיקריב. מחדה שילה, והני מסמע כל תודה שילה, והני מרושה כל ומן שלה מככים מרושה, יכול מדים שנייה. להקרבה, טעונה להם, ת"ל יקרדבנו. ט"ן וי"ן וי"ן וי"ן הישות שנייל לרבות ולדות ולדות המישול לרבות ולדות הבישונו להכתנו לה

לרים (שם), מגין לרבות ולדות כו'. שיכול להקריבן אחר שהקריב התודה (שם) ואפילו נתכפר בראשונה הויין הני בני הקרבה (מנוחות שם), ת"ל אם על תודה.

משמע (נוחווושם). איי אם על חודה: משמע הפריף. לכול יהו כולן טעונות לחם. אולדות ותמורות קאי, דהא חליפין נפקא מיקריבנו אחד ולא שנים, אבל ולדות ותמורות

לא נפקא מיקריבנו למימר בהם ולא שנים, דאי נמי מקריב לחם

בהדייהו לאו שנים נינהו. דהא לא בהדייהו לחו שנים נינהו, דהח לח הפרישם לשם חודה, אלא מותר תודה ולא בא קרא למעוטי מותר תודה מלחם (שם). ולד תמורה. כגון אם המיר נקבה לאשמו וילדה כגון אם המיר נקבה לאשמו וילדה

לקמו כ:). יביא בדמיהז עולה.

דמותרות לנדבת יחיד אולי (שם).

שינויי נוסחאות

אם רבי חייא. ס"א רב חנניא וש"מ

יון נפי מיים. פיים רב מנכים (שיוו) בן מיבת הוא מקריב בס"א אינו (ש"ח) גן הוא מקריב ואין (ש"ח) דן קרא העברה

העברה מנכור (m"m) הן העיד

רבי יהושע ור' פפיים כו'. ס"ח

רבי הושע זכי פשים כו סים נימא תהוי מיובתא דכבא דאמר רבא קדעים כיון כו' (שיח) ז] בכל יום ויום עובר עליהם בעשה מיבת בל תאמר נמחק (שיח)

ו] ואידן. ס"א ורב זביד אמר

ון ומידך. ס"מ ורב זביד אמר לך אי עצרת היא חג שבועות קרי לה (ש"מ) ז] וממולסס. ס"ל ולדה ולד ולדה עד (ש"מ) ע] נ"ל העולם ין לומל תודה ע] נ"ל העולם ין לומל תודה

יקריבנו מנין למפריש מודה (ש"מ) י**ה**] יקריבנו אחת מביא עם הלחם ולא שתים

מרטעם הלחם ודא ב... מביא עם הלחם מנין (שים) יכן מ"ל אם על מות ו" יכן מ"ל מ"מ)

טעונה (ש"מ) ידו תמורתה ולדה

עשוט (ש"מ) יון תמורתה ודיה ולד (ש"מ) טון ר' אלעזר (ש"מ) טון פלוגי רבנן ומ"ש סיפא דפליגי רבנן אמר רבה בר רב הונא כמחלוקת (ש"מ) יון ל"ל כ'

אלעזר וכן בכל הסוגיא (רש"ש)

ים] פליגי רבגן עליה (ש" יט] אבל גבי ולד ממורה (ש"

יען חבכ גבי ודד תמורה (ש"ח) כן מודו. ל"א וכליל לאשים כו' עד אבל המפריש נקבה לעולה כו' ימכר ואח"כ ומי אמר ר' אלעזר

כו' כאשר כתוב לפנינו עד הוא

טי פתשל מעוב לפנים על הום עלמו לא קרב ואח"כ לישנא אחרינא ורמי דר"א אר"א כו׳ וכן גירסת הרגמ"ה אצל רש"י גרים ל"א לקמן כאשר כמבחי. נע׳ להלן

מליה מייח

 לקמן כ: ושם אימא רב חנניאן,
 [לעיל מו: וש"נן, ג) [ל"ל ר"ין,
 [כ"ה ו. ע"ש], ה) [בר"ה ו. ל"מ עובר בעשה וע"ע שם ו: כשב. משמע ולד טלה מו: הוא קרב. ולד שלמים דהא קרא בשלמים כתיב: ולד דמאי. קא ממעט דאמרת ואין ולד כל הקדשים קריבין: ולד המעושרת. מעשר בהמה שינאה נקבה בעשירי ואחר כך ילדה אמר רבא כיון שעברו עליו שלשה ולדה אינו קרב אלא ירעה ויאכל במומו לבעלים כדין מעשר שנאכל רגלים בכל יום ויום עובר בבל במומו לבטלים: מבכור גמר. ובבכור זאחרו ו) וחוחות ווווי וו"ש ובחי

לא קרב ולד דידיה דהא ליכא ולד בבכור דהא זכר הוא: בכל יום ויום עובר בעשה. כתו ובחת שמה והבחתם שמהי דמשמע ברגל ראשון שתבא שמה הבא כל נדרים שעליך: מעלרת בעי למיכליה. יש דבשלמה בפסח לה אקרביה דאימור מחוסר זמן הוה דנולד בפסח ועבר הרגל קודם שימלאו לו ז' ימיסט: (כ) ואידך. רב זביד אמר לך כל היכא דתני פסח ובעי לאדכורי מידי בעלרת תני עלרת ולא קרי ליה חג אבל אי הוה מדכר לפסח בלשון חג המלות הוה תני לעלרת בלשון חג: אי הכי. דהאי חג שבועות הוא א"נ דהוה חולה: מאי אסהדותיה. דרבי פפיים מאי אתא לאשמועינו דבשלמא אי אמרת דהאי חג סוכות לא ובעלרת לא הוה חולה אתא רבי פפיים לאפוקי מדרבא אלא השתא מאי שמעינן מיניה: בותבר' הרי אנו כסודה. וקריבין ונאכלין ליום ולילה לם: גבל' מהו אומר [ב] המודה לגן (ליה) יקריב. אם על תודה יקריבנו והקריב וגו׳ דהוה להן נמלין למכתב להו (אם על תודה) והקריב על זכח התודה: מ"ל תודה יקריב. מ"מ: (ג) לח שניה. אם יקריבנו לאחר שהקריב הראשונה: יקריבנו אחד ולא שנים. ומלחם הוא דקא ממעט דאילו מהקרבה לא מו ממעט לה שניה כדגמרינן להו מאם על תודה דקרבה: מנין לרבות כו'. להקרבה: וחליפות. כגון אבדה והפרים אחרת תחתיה לח: בותני' ממורם עולה. כגון המיר זכר בעולה: ולד ממורה. כגון אם המיר נקבה בעולה וילדה התמורה זכר: גבו׳ מ"ש. גבי ולד תמורת עולה דלא פליגי רבנן ליו דבדברי הכל קאמר הרי אלו כו׳ והויין [ג] כליל לאישים: ובסיפא. גבי ולד עולה פליגי רבנן דהוא עלמו לא יקריב אלא דמיו: במחלוקת שנויה.מו כשם שחולקין בסוף (ד) כך חולקין בראשונה ורישא דהתני הרי אלו מאו כעולה ר"א היא: מבו גבי ולד ממורה אימיה קריבה. לאו אימיה ממש אלא הקדש ראשון שבאו אלו כולן מכחו הוא קרב דוכר הוה אבל גבי מפריש נקבה לעולה היא היתה הקדש ראשון ולא קרבה: סמורם אשם. ירעו

לנדבה. לשופרות מגו שקריבין מדמיהן

נדבת לבור: ימוסו. דאית ליה כחטאת

כחשם כי בריש מס׳ זבחים (דף י:): יביח בדמיהן עולה. דמותרות לנדבת יחיד רגבי רבי חייא לסיועי לר' יהושע בן לוי אם כשב הוא ^{מעו}מקריש ולד ראשון הוא קרב ולד שני אינו קרב. והיינו P ע"כ כרננן דאי לר"א ולד ראשון אינו קרב כלל והך דרשה אינה אלא אסמכסא בעלמא דהא ודאי הא דולד שני

לא היה חולה בעלרת והאי חג הסוכות קאתא רבי פפיים לאפוקי דרבא אלא השתא מאי אשמועינן: וחליפות. [ד] נ"ע מה חליפות דאי הפריש תודה ואבדה והפריש אחרת תחתיה ונמצאת הראשונה והרי שתיהן עומדות הא כבר שמעינן ליה מרישא דברייתא ידו: אבל גבי ודד תמורה דאימיה גמי קרבה. לאו אימיה ממש אלא הקדש ראשון שבאו אלו מכחן והוא קרב דוכר הוא: בדמיהן אין הוא עצמו לא. וא"מ מאי ים יווקמ"ל דלמא שאני הכא דלא קרב דכל שבחטאת מתה באשם רועה וולד חטאת מתה ומש"ה באשם ירעה אבל הוא עלמו לא יקרב וי"ל דלא נגמרה באשם רועה אלא בהני דשייכי כהלכתו באשם כגון מתו בעליו או נתכפרו או תמורה או עברה שנתה דכל הני ד' דשייכי באשם כהלכתו אבל ולד אשם דלאו בהלכתו הוא דאשם זכר הוא ולא שייך ביה ולד בהא לא נגמרה ההלכה:

אלא לדידכו דאמריתו לא קרב. ול״ת תיקשה מרבנן לרבנן לפי הא דאמר רבא לעיל דהיכא דאימיה קרבה אפילו רבנן מודו דולד נמי קרב והכא בולד תמורת אשם אימיה קרבה א"כ הוה להו למימר דולד עלמו יקרב וי"ל דרב חסדא רהכא לית ליה האי שינויא דרבא דלעיל אלא ס"ל כדמשני רבה בר בר חנה במחלוקת שנויה ור"א היא ורבא דמשני לעיל דהיכא דאימיה קרבה אפילו רבון מודו משני הכא שינויא אחרינא כדאימא בסמוך דרבא משני שינויא אחרינא ומורי הרח"ר הי' דלטולה חזי לחיחר דרד חחדה נמי אית ליה שינויא דרבא דלעיל דהא דאמר דהיכא דאימיה קרבה אפילו רבנן . מודו ה"מ גבי ולד תמורת עולה דעיקר תחילת הקדש קרב עולה ומש"ה דין הוא שיהא הולד עלמו קרב עולה אבל הכא גבי ולד תמורת אשם דעיקר תחילת הקדש קרב אשם ולא עולה אין דין שיהא הולד קרב עולה ^{נון 0} וה"נ קאמר ^{נתן} לר"א במפריש נקבה לעולה וילדה ^{נען} דאין עיקר קרב עולה אלא רועה סו הולד עלמו קרב הכי נמי ה"ל למימר בולד תמורת אשם ואע"ג דאין עיקר ההקדש קרב עולה הולד עלמו קרב. ^{פאז}מורי הרמ"ר:

דפליגי אמר רבה בר בר חנה במחלומת שנויה יון אליעזר היא ורבא אמר אפילו תימא רבנן ע"כ לא פליגי ייזעליה דר' אליעזר יין אליעזר אלא גבי מפריש נקבה לעולה דאימיה לא קריבה אבל ישתמורה דאימיה נמי קריבה אפילו רבגן מודו סומי אמר רבי יש אליעזר יקרב עולה הוא עצמו ורמינהו סחתמורת אשם ולד, תמורה ולדן ולד ולדן עד סוף כל העולם ירעו עד שיסתאבו וימכר ויפלו דמיו לנדבה רבי יס אלעזר אומר ימותו ר"א אומר יביא בדמיהן עולה בדמים אין הוא עצמו לא אמר רב חסדא ר"א לדבריהם דרבנן קאמר להו לדידי סבירא לי דאפילו ולד נמי קרבה עולה לדידכו «דאמריתו (» מס כס רועה אודו לי מיהת דמותרות לנדבת יחיד אזלי ואמרי לדידכו מדאמריתו (0) מיז מו רועה אודו כי מיזות בשות התגבובת בין אליעזר ליה מותרות לנדבת ציבור אזלי רבא אמר עד כאן לא קאמר ר' מי אליעזר הוא עצמו יקרב עולה אלא במפריש נקבה לעולה דאיכא שם עולה על אמו אבל

אלי: הוא עלמו. ולד תמורה לא. אלמא כיון דאימיה לא חזיא להקרבת עולה דאין נקבה קריבה עולה ועוד דאפילו הואי זכר גמירי דתמורת אשם רועה הילכך ולד נמי לא קרב ובולד עולת נקבה מים אמאי קאמר דקרב: דאיכא שם עולה על אמו. המפריש מים בהמה לעולה איכא עלה שם עולה דהא לעולה אקדשה ואי משום דנקבה היא אפ״ה שם עולה עלה שהרי מצינו נקבה בעולת העוף מיו ועוד דהא לכשתמכר מיו דמיה עולה דהיינו מיולשם עולה:

ירעה דקא אתי מכח קדושה שאינה ראויה דנקבה לא חזיא לעולה וכ"ש אמו דרועה: ר' אלעור אומר הוא עצמו. הולד אל ירעה יועה דקא אתי מכח קדושה שאינה ראויה דנקבה לא חזיא לעולה וכיש אמו דרועה: "ר אלקור אומר הוא עובה והוד אל ירעה אלא יקרב עלה: מאי שנגא רישא, דלא פליני רבובן המנוחר עולה ולד מונה אלא מיוך הדה אלו ניקר הקרב: ומאי שנא פישא. אלא יקרב עלה: מאי שנא רישא. דלא פליני רבובן המדר רבה בר בר תנה במחלוקת שנויה, [כמו דפליני] בסיפא קא פלני ברישא והאי דאלו כעולה רבי אלעולה דנקבה היא הילכך קא אמרי בנה ירעה: אבל והאי דתני היר אלו כעולה רבי אלעונה היא ולא בתבור. אובל החבורה ברבה והיב אולה עצמה קרי לה אימיה דתמורה באה מכחה אפילו רבון מודו דולדן נבי ולד תמורת עולה היאמים הרוא של היא ורמורה כירבה הכל היא ורמוניה כיו. אמר רב הונא במחלוקת שנויה. ברישא כך בסיפא וכליל לאשים לא דברי הכל היא ורמוניה בליל אוניה לה אלעוד הוא אלונה לא אלה: אלעוד האו אל היא אלהן היא אלהן היא אלהן היא אלא להי אלעור היא: אפילו תיפא. ובתמורת עולה לא פליני עליה דר: אלעוד הזא תמורת עולה נקבה שוניה היא להך דברי הכל היא את לרי אינור היא: אפירו היא: אפירו היבוטרות עולה לא פיניני פליה דרי אלעוד היא ומודוז עולה עבה שנייה היא להן קמייתא דתמורה היינו שנייה וקמייתא דאפריש קודם שהפריש התמורה עיקר עולה זכר הפריש הילכך לא קנסו רבנן בולד תמורה אל אמרי דיקרב: אבל מפריש נקבה לעולה כר'. וולדן ולד של תמורת אשם ולד ולדה. ויפלו דמיו לנדבה. לשוטפורת היינו לנדבת צבור: ר' אלעור אמר ידעה ויפלה ברמיהן עולה. לנדבת יחיד אבל לא יביא בדמיהן אשם כדאמרינן לקמן דמותר אשם דלא קרב אשם אלא ירעה ולד דתמורת אשם נמי ירעה ויביא בדמיו עולה בדמיו יביא הוא עצמו לא יקרב: אודו ל' (אחי) מיהת דמותרות. דולדות אלא יועה היד התמורת אשם נמי יועה רביא בדמו עולה בדמיו יביא הוז עצמו לא יקרב: אחד לי (אחר) ביותה דמותרות. דולדות
היינו מותרות: צובת יותה? כתאבית ביספש מדפיקין קמא דרי אלעוז כם ר זמותרות לוברת יותי אולא ועבדה תמורה: ואמיי
ליה. רבון לא מותרות לנדבת צבור אזלי ועולה הבאה מן המותרות לא עבדה תמורה דאין תמורה בצבור: רבא אמר. אפילו תימא
דרי אלעוד אמר גבי ולד דתמורת אשם דוודאי הוא עצמו לא יקרב ולא קשיא האי דקאמר גבי ולד עולה דהוא עצמו ליקרב משום
דאובא שם עולה על אמנו. שהרי מצינו עולה נקבה נוהגת בעני בעולת העוף: אבל גבי תמורת אשם. דלא מצינו דומיא דשם עולה
על אמו שלא מצינו שום נקבה נוהגת באשם הילכך מודה רי אלעור דברמיו אין והוא עצמו לא קרב: ל"א (ורמי דריא אדריא) ולד
מיהת כיון דחזי דוכר הוא קריב ניפדה אפילו תימא רי אלעור. ביי קתני מפריש נקבה לעולה יולדה זכר הוא עצמו יקרב עולה דכיון דאיכא שם עולה על אמו כדאמרן נחתא קרושה לגופה ועוד דלא הרא היא עולת חובתו אלא נדבה דורון והואיל ומצי פטר נפשיה בעולת העוף כרבי אלעזר בן עזריה דאמר לקמן האומר הרי עלי עולה יביא כבש רבי אלעזר אמר יביא תור או בן יונה הילכך נחתה קדושה לגופה (והלכף) ולד נמי קדיש לגופיה וקרבה אבל תמורת אשם דליכא שם אשם על אמו כדאמרען וכיון דאשם הוי חובתו ולא

יע. בשיטה אות בן (ש"ם) אולי: הוא עצמו. ולד תמורה לא. אלמא כיון דאימיה לא חזיא להקרבת עולו לא לא לא הוזיא לא קרב ובולד עולת נקבה מהן אמאי קאמר דקרב: דאיכא ש עולה ומניטו (ש"ם) כפן רי לקדשה ואי משום דנקבה היא אפ"ה שם עולה עלה עה שהרי מלינו נקבה זא אליעוד אומר יביא כו' ר' אלעזר אומר היביא כו' ר' אלעזר אומר יביא כו' ר' אלעזר אומר ישור א איינדר אקדשה ואי מיפת מועה ממחק (ש"ם) לזן נ"א אל קרבה עולה, כסן נ"ש"ם. בן נ"א לא קרבו אודו, מיפת מועה ממחק (ש"ם) לזן נ"א אל מקרה עולה, כסן נ"מיל מיפת בו אודי הוא (ש"ם) לזן נ"מש אלה לחן נעשה. במסי ר"ה (ו.) מפיק לה מקרא ובאת (ש"ם) לטן למיכליה דמחממא הם לא יאחרו דגל הראשון גביה הס"ד (ש"ם) לאן סוכת הוא (ש"ם) לצן לילה עד הצור הודי משר תודה דהא מותר תודה הויין הס"ד. ומה"ד רגל הראשון גביה הס"ד (ש"ם) לאן סוכת הוא (ש"ם) לאן לולה עד הצור שולה ולקבן אוני בכל הני ולד הס"ד ש"ם אל מיעה ליד (מתק ש"ם) לאן לז קא ממעט לשניה דבר להו מאס (ש"ם) לה לה ממכב (ש"ם) לא לקא ממעט לשניה דבר להו מאס (ש"ם) לאן מממעט לשניה דברי להו מאס (ש"ם) מו לאמה לאי מור הרי שתיהן עומדות קירב אחד מהן ולחמה עמה ברמידנין מתודה יקריב דאיה שירצה יקריב להמה עמה בשיטה אות ג] (ש"מ)

אינו קרב היינו מדרבנן שמא יגדל ממנו עדרים עדרים ובפסחים ^{נאן} (דף נו:) מוקי לה להאי לדרשא נים אחרינא: מעצרתא בעי דמיבדיה. אבל לא פריך מפסח בעי למיכליה דאפשר דמחוסר זמן היה: אי הכי מאי אסהדותיה. יגודבשלמא תני יחושע בן לווי לר' יהושע בן לווי אם תני יחושע בן לווי

כשב □ הוא מקריב ולד ראשון קרב ולד שני אינו קרב הוא □קרב ואין ולד כל הקדשים קרב ולד דמאי אי דעולה ואשם זכרים הם ולא בני ולד הם אי דחטאת הילכתא גמירי דלמיתה אזלא אמר רבינא לאיתויי ולד המעושרת ולד המעושרת למה לי קרא יו עברה עברה מבכור קא גמר לה אצמריך ם"ד אמינא יאין דנין אפשר משאי אפשר קמ"ל: העיד פּרִ"ש ור' פפיים כו': סאולרבא דאמר קדשים כיון שעבר עליהם רגל אחד כל יום ויום עובר עליהם 🕫 בכל תאחר מעצרת בעי מיכליה אמר רב זביד משמיה דרבא כגון שהיה חולה בעצרת רב אשי אמר מאי חג נמי דקתני חג שבועות ואידך מכל היכי דקתני פסח תני עצרת אי הכי מאי אסהדותיה לאפוקי מדר"א דאמר ולד שלמים לא יקרב שלמים קמסהיד הוא דקרב: מתני' יולד תודה ותמורתה מולדן ולד ולדן עד סוף כל יי הדורות הרי אלו כתודה ובלבד שאין מעונין לחם: **גמ'** מנא הני מילי דת"ר מהו שו יאומר יס ביקריבנו מפריש תודה ואבדה והפריש י אחרת תחתיה ונמצאת הראשונה והרי שתיהן עומדות מנין ישאיזו שירצה יקריב ולחמה עמה ת"ל תודה יקריב יכול תהא שניה מעונה לחם ית"ל יקריבנו יו אחת ולא שתים מנין לרבות ולדות תמורות וחליפות ת"ל ישואם על תודה יכול יהו כולן מעונות לחם ת"ל על זבח התודה יי תודה מעונה לחם ולא ולדה ותמורתה וחליפתה מעונה לחם: מתני' התמורת עולה יולד ייותמורה ולד ולד ולדה עד סוף כל העולם הרי אלו כעולה ומעונין הפשמ וניתוח וכליל לאשים י יהמפריש נקבה לעולה וילדה זכר ירעה עד שיםתאב וימכר ויביא בדמיו עולה ∘ר' שם אליעזר אומר הוא עצמו יקרב עולה: **גמ'**

מאי שנא רישא דלא פליגי ייו ומ"ש סיפא דהלכה למשה מסיני הוא כל שבחטאת מתה באשם רועה ותמורת חטאת מתה:

הגהות הב"ח

(A) גמ' לדידכו דאמריתו דמיו עולה אודו לי מיהת: (ב) רש"י ד"ה מעלרת וכו' ז' ימים הס"ד לים משמת זכו - ימים סקל ואס"כ מ"ה מאי חג דקתני כרי ואידך רב זביד וכוי ולא קרי ליה חג. נ"ב לכך אינו ממרץ דום חג היינו עלרת וק"ל: (ג) ד"ה מ"ל מודה יקריב מ"מ אף שניה יקריבנו כל"ל והד"ח מיבת אם נמחק: (ד) ד"ה במחלוקת וכו' וכך וכו' ר"א היא דם"ל גבי ולד תמורה קרבה הס"ד ואחר כך מ"ה דאימיה נמי קרבה לאו . אימיה ממש:

הגהות הגר"א

אומר יקריבנו מפריש. ז"ל אומר מודה יקריב הפריש: [ב] רש"י ד"ה מהו. המודה. ז"ל מודה: [ג] ד"ה מ"ש והוויין כליל. צ"ל וכליל: [ד] תד"ה חליפות כו׳. ול״נ דמרבה חליפות להקרבה אף אחר שקרבה הראשונה וכ"ה ברש"י ד"ה יקריבנו:

רבינו גרשום

דחולה הוה הא הוה בריא הוו מקריבי ליה בעצרת: א״כ מאי אסהדותיה. דרבי פפייט מאי חדוש אשמעינן דקאמר אכלנוהו בחג דילמא היינו טעמא משום דחולה הוא בעצרת אלא האי חידוש קמ"ל לאפוקי מדר" אליעזר: מהו אמר תודה יקריב. כלומר דהאי יקריבנו דאם על תודה כוליה מיותר דמצי למימר ואם על תודה והקריב על זבח התודה: אלא מה ת"ל יקריב. אתה למד למפריש תודתו כו׳: היינו שאבדה והפריש Tranta אחרת תחתיה: ת"ל אם על תודה. יירה דממורת ולדות וחילופות וריבה דומודת ולדות חילופות נמי הוי תודה: מתני׳ תמורת עולה כגון שהומר בעולה זכר תמורה נקבה וילדה אותה תמורה נקבה: וּלֹדֹן. ¢) כלומר ולד תמורה ולד שילדה תמורה ולד ולדן עד סוף העולם הרי אלו כעולה. ואע"ג דההיא תמורה נקבה (דלא חזיא) [והוא והיא] לעולה קדשה כדאמרינן בפ"ק (ט.) ממירין מן הזכרים על הנקבות ומן הנקבות על הזכרים: המפריש הנקבות על הוכרים: המפויש נקבה לעולה וילדה וכר ירעה עד שיםתאב וימכר ויביא ברמיו עולה. לנדבת צבור ומשום הכי